ὁποῦ ἐπλανέσες ὅλην τὴν χώραν μὲ ταῖς μαντείαις σου, καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ σέβας σου, ἀσεβῆ καὶ παράνομε, ἀμὴ διδάσκεις καὶ τὰς γυναῖκάς μας νὰ μὴ σμίγουσι μὲ τοὺς ἄνδρας τους ἄγνωσε; ἐγὼ σὲ ἐλυπήθηκα, καὶ ἀφῆκά σε ζωντανὸν, ἐλπίζωντας νὰ ἔλθῃς εἰς μεταμέλειαν, καὶ σὺ ἐγίνης χειρότερος; ταῦτα εἰπὼν, ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ τὸ μεσονύκτιον ὑπήγασιν οἱ πιστοὶ εἰς τὴν φυλακὴν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξε μὲ τὴν προσευχὴν ὁ Ἀπόστολος, καὶ εἰσερχόμενοι τοὺς ἐδίδασκε νὰ μένουν εἰς τὴν πίστιν ἀμετακίνητοι, καὶ νὰ μὴ δειλιάσουν πρόσκαιρον θάνατον, διὰ νὰ εὕρουν ζωὴν αἰώνιον. νουθετήσας οὖν. καὶ κατηχήσας τοὺς ἀβαπτίστους, ἐβγῆκεν ὁ Ἀπόστολος ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ ὑπῆγεν εἰς ἕνα οἶκον, ὁποῦ εἶχασιν ἑτοιμασμένα ὅλα τὰ χρειαζόμενα διὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, καὶ διὰ τὴν Ἱερὰν Λειτουργίαν, διὰ νὰ τελειωθοῦσιν οἱ Κατηχούμενοι. λοιπὸν ποιήσας εἰς αὐτοὺς εὐχὴν ὁ Ἀπόστολος, νὰ τοὺς καθαρίσῃ ὁ Κύριος, νὰ ἀξιωθοῦν τοῦ Θείου Βαπτίσματος, ἤλειψε τὸν Οὐαζάνην τὸν Υἱὸν τοῦ Βασιλέως Μισδέου, καὶ Τερτίαν τὴν Βασίλισσαν, καὶ Μυγδονίαν τὴν Θυγατέρα της, καὶ τοὺς ἐπιλοίπους ἐβάπτισεν αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. ἔπειτα ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν, καὶ τοὺς ἐκοινώνησε λέγωντας· ἐτοῦτο τὸ Σῶμα τὸ Πανάγιον, ὁποῦ ἐγίνη θυσία, καὶ τὸ πολυτίμητον καὶ πανάχραντον Αἷμα, ὁποῦ ἐχύθη εἰς τὸν Σταυρὸν διὰ τὴν σωτηρίαν μας, νὰ σᾶς γένῃ τῶν ἁμαρτημάτων συγχώρησις, καὶ ὑγεία ψυχῆς, καὶ ἀρραβὼν τῆς Οὐρανίου Βασιλείας καὶ αἰωνίου μακαριότητος. τότε ἠκούσθη φωνὴ ἄνωθεν λέγουσα· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, μὴ φοβεῖσθε, ἀλλὰ πιστεύσατε. μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν ὁ Θωμᾶς νὰ φυλακωθῇ, πάλιν ὡς πρότερον. ἡ δὲ Τερτία, Μυγδονία, καὶ Μαρκεία ὑπήγασι καὶ αὐταῖς νὰ συγκλεισθοῦσι μὲ τὸν Ἀπόστολον. πρὸς τὰς ὁποίας εἶπεν ἐκεῖνος· Θυγατέρες μου καὶ σύνδουλαι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκούσατε τὸν ὕστερον λόγον μου. αὔριον ὑπάγω πρὸς τὸν Δεσπότην μου, νὰ ἀπολαύσω τὸν μισθὸν τοῦ κόπου μου πολυπλάσιον. ὅθεν χαίρω δι' αὐτὸ, καὶ εὐφραίνομαι πῶν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς ἀνταποδόσεως. μείνατε οὖν εἰς τὴν Πίστιν, καὶ μὴ ἀμφιβάλλετε, μήτε νὰ ἀμελήσητε, ἐὰν μὲ ἴδητε ἀποθνήσκοντα. ὅτι ὁ φαινόμενος οὗτος δὲν εἶναι θάνατος, ἀλλὰ λύσις καὶ λύτρωσις σώματος. τὸν ὁποῖον χαρούμενος δέχομαι, διὰ νὰ ἀπολαύσω ζωὴν αἰώνιον ὄντως καὶ πανευφρόσυνον· πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ ἐσεῖς θέλετε ἀξιωθῇ νὰ ἔλθετε, ἐὰν τὴν πίστιν ἕως τέλους φυλάξητε. ταῦτα λέγων προσηύξατο, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δεσμωτήριον. αἱ δὲ γυναῖκες ἔκλαιον· διατὶ ἤξευρον ὅτι ἔμελλε νὰ τὸν θανατώσῃ ὁ Μίσδεος. πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπῆγαν οἱ φύλακες λέγοντες· Βασιλεῦ ἀπόλυσον τὸν φαρμακὸν ἐκεῖνον καὶ γόητα, ὅτι ὅσαις φοραῖς θέλει, ἀνοίγει τὰς θύρας, καὶ ὑπάγει ὅπου βούλεται. ἀλλὰ καὶ ἡ γυνή σου καὶ ὁ Υἱός σας σεβαίνουσι, καὶ συνομιλοῦν μὲ τοῦ λόγου του, τότε ὁ Βασιλεὺς βλέπων τὰς θύρας βουλλωμένας, καθὼς τὰς ἀφῆκεν, ἐθαύμασε, καὶ παραστήσας τὸν Θωμᾶν, ἠρώτησεν αὐτὸν ἐὰν ἦτον δοῦλος τινὸς, ἢ ἐλεύθερος; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. δοῦλος εἶμαι τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅς τις εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς, ὁποῦ κατοικᾷ εἰς τοὺς Οὐρανούς. ὅς τις μὲ ἔστειλεν ἐδῶ διὰ νὰ σώσω πολλοὺς ἀπὸ λόγου σας. λέγει του ὁ Μέσδεος· ἐγὼ ἐβαρέθηκα τὰς μαντείας σου καὶ φάρμακα, καὶ θέλω νὰ σοῦ δώσω τὸν πρεπούμενόν σοι θάνατον, διὰ νὰ λυτρώσω τὸ γένος μας ἀπὸ τὰς γοητείας καὶ κακουργίας σου. οὕτως εἶπεν· ἔπειτα ἐφοβᾶτο τὸν ὄχλον, διατὶ ἐπίστευσαν πολλοί.

ὅθεν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ